

Таким чином, пропонується привести у відповідальність ЖЦ продукції як відповідальний і важливий етап в створенні систем управління різних рівнів.

1. Розділити ЖЦ розробки і ЖЦ продукту.

2. ЖЦ розробки визначити наступним чином: маркетингові дослідження → ідея або концепція → науково дослідні та дослідно-конструкторські роботи → реєстрація (де це необхідно) → впровадження → вихід на ринок → існування ринку продукту (можливо вдосконалення технології або конструкції) → вихід з ринку і припинення виробництва або послуги.

3. ЖЦ продукту визначити наступним чином: видобуток або закупівля сировини → переробка або виробництво → реалізація → використання → утилізація або знищення.

Використана література:

1. Управління задля досягнення сталого успіху організації. Підхід на основі управління якістю : ДСТУ ISO 9004:2012 (ISO 9004:2009, IDT) [Чинний від 2013-05-01]. – К. : Мінекономрозвитку України, 2013. – 59 с. – (Національний стандарт України).

2. Екологічне управління. Оцінювання життєвого циклу. Принципи та структура : ДСТУ ISO 14040:2013 (ISO 14040:2006, IDT) [Чинний від 2014-07-01]. – К. : Мінекономрозвитку України, 2013. – 23 с. – (Національний стандарт України).

3. Лікарські засоби. Належна виробнича практика : СТ-Н МОЗУ 42-4.0:2016 – [Чинний від 2016-07-29]. – К. : МОЗ України, 2016. – 360 с. – (Настанова).

Управління якістю освітніх послуг

*Демченко Н.В., к.е.н., доцент кафедри менеджменту і адміністрування
Національного фармацевтичного університету*

*Жварницька А.С., здобувач вищої освіти 2 курсу
за освітньо-професійною програмою «Адміністративний менеджмент»
Національного фармацевтичного університету*

Проблемі якості вищої освіти приділяється увага у багатьох працях. Усіх їх можна розділити на три групи. У першій групі оцінюється якість підготовки спеціалістів, тобто аналізується наявність методики оцінювання якості підготовки випускників навчальних закладів як кінцевого продукту навчального процесу. У другій групі розглядаються механізми формування системи управління якістю освітніх послуг у ВНЗ. У третій – аналізуються системи оцінювання якості вищої освіти у країнах далекого і близького зарубіжжя.

Зарубіжні та вітчизняні автори розглядають якість освіти одразу в кількох аспектах: соціально-філософському, освітянському та педагогічному (В. Андрущенко, В. Астахова, Л. Горбунова, М. Култаєва, М. Лукашевич, В. Лутай та інші); філософсько-освітянському та управлінському (О. Величко, А. Софрон, Т. Гусен, Д. Дзвінчук, Б. Жебровський, М. Кисіль, А. Тайджман); суспільно-економічному, соціокультурному та освітянському (К. Корсак); культури тринітаризму (О. Субетго); соціологічному (В. Кушерець, М. Романенко, О. Скідун, Н. Щипачова) та ін.

Головними завданнями освіти у світлі сьогодення виступають її якість, затребуваність, доступність.

У філософському словнику категорія якості трактується як істотна визначеність, завдяки якій розглянутий об'єкт (знання) є саме цим, а не іншим об'єктом, а його складові елементи (якості знань) характеризують специфіку, що дозволяє виокремлювати один об'єкт серед інших (за наявності певних якостей, рівня їх сформованості).

Вчені-філософи якість освіти трактують як синтезатор усіх сучасних проблем розвитку освіти в державі й одночасно індикатор якості освітньої політики і реформ освіти за останні роки.

У широкому сенсі якість освіти розуміють як збалансовану відповідність процесу, результату і самої освітньої системи меті, потребам і соціальним стандартам освіти; у вузькому – як перелік вимог до особистості, освітнього середовища й системи освіти, що реалізує їх на певних етапах навчання людини, якому відповідає певна сукупність показників.

Модернізація управління якістю вищої освіти, пошук нових, відкритих і демократичних її моделей є важливим напрямом реформування в сфері вищої української освіти. Для досягнення цієї стратегічної мети першочерговим є налагодження високопрофесійного наукового, аналітичного і прогностичного супроводу управлінських рішень через моніторинг якості діяльності ВНЗ.

Якісна підготовка й перепідготовка викладацького складу вимагає від Міністерства освіти і науки України врахувати істотне розширення їх функціональних обов'язків, необхідність володіння діагностичними й дослідницькими вміннями, комп'ютерними технологіями, обґрунтованого вибору методик у співвідношенні з педагогічними або методичними завданнями й рівнем готовності студентів. До ефективного управління навчальним закладом варто залучати досвідчених менеджерів або зобов'язати увесь керівний склад вищих навчальних закладів, факультетів, лабораторій, кафедр отримувати ступені магістрів, а потім регулярно підвищувати кваліфікацію, ділитися досвідом. Без організації досліджень зовнішнього середовища, внутрішніх проблем досягти високої якості та ефективного розвитку вищих навчальних закладів неможливо. Щодо оцінювання професійної діяльності викладацького складу, то нам здається, що саме впровадження сучасних методичних підходів буде сприяти самооцінці та плануванню розвитку викладачів, більш об'єктивним рішенням у системі управління персоналом. Слід відзначити, що оцінювання результатів професійної діяльності викладачів є тільки однією складовою системи управління, яка має бути доповнена іншими складовими, щоб забезпечити комплексність та ефективність системи управління якістю вищої освіти.

Саме рейтингова система оцінювання діяльності вищих навчальних закладів дозволить: виявити певні закономірності, тенденції функціонування вищої школи; інформувати суспільство про стан вищої освіти, рівень якості освітньої діяльності та підготовки фахівців, динаміку розвитку вищих навчальних закладів, їх позиціонування на ринку освітніх послуг і ринку праці; приймати адекватні управлінські рішення щодо вдосконалення системи управління якістю вищої освіти. Становлення та розвиток маркетингу в державному управлінні якістю діяльності ВНЗ сприятиме подальшому розвитку і вдосконаленню вищої освіти, враховуючи потреби сьогодення, і цим самим буде відігравати значущу роль в умовах інтеграції України до європейської спільноти.